

ТУРЦИЯ

ВЪСТНИКЪ ЗА НАРОДНИТЕ ИНТЕРЕСИ.

ТУРЦИЯ излизва сѣка сѣбота. Годишната цѣна за въ имперіята, по царската поща, е 3 бѣли мецидіета; вънъ отъ имперіята, 4 бѣли мецидіета. Спомо-
ществованията трѣбува да сѣ годишни и предиматени. Писмата които са отнасятъ до редакцията надписуватъ-са до Никола Геновича. Външните настоя-
тели отговарятъ за вѣстникътъ. Подписката за спомоществованията става направо у Ц.—градъ Галата при Никола Геновича, издателя на вѣстникътъ. —

РЕДАКТОРЪ И ИЗДАТЕЛЪ НИКОЛА ГЕНОВИЧЪ.

Отъ нѣколко врѣме Сѣвътъникътъ тѣ страдаше тешко отъ една настишка която са прѣобърпа тутакси на охтика. Тая охтина го тури въ легло. Никаква помощъ. Сичкити илаци които употрѣбиха лѣкарити на незави-
симата іераршія излязоха безплодни; въ срѣдъ най страшни мъки той издѣха по мина-
лата недѣля въ рѣцѣти на родителити си. Каква загуба!

Нѣговата смъртъ са усѣти насѣкадѣ. На-
сѣкадѣ тя причини една дълбока скръбъ. За-
щото въ животътъ на Сѣвътъникътъ на-
штити илии съотечественици глѣдахъ вели-
колѣнието на бѣдността си. Със други
думи той бѣше за тѣхъ една подпорка въ
сполуката на историческити ни правдини, по-
борникъ на народнитѣ ни нужди.

Въдущеренъ сѣкоги съсъ любовта на
доброто и съсъ патриотически чувства, той
непреставаше отъ да дозавува необходимити
потрѣбности на епохата; той поддържаше
съсъ сичкити си сили българскити интереси,
сирѣчь сичко това което можеше да улѣчини
и да поправи нѣравнеството и религіозното
положеніе на България.

Какъ да не оплаквами ній едно подоб-
но същество което даваше добри надѣжди?
какъ да не кѣнемъ ній тая описница която
го е описала да умрѣ толкъсь младо? какъ да
не желеемъ единъ събратъ, който, макаръ да
ни вадети очити сѣки день съсъ своити ли-
чни каприци, бѣши отъ най жаркити подви-
гачи на нашити народни предирія?

Прочее смъртъта на Сѣвътъникътъ ни
дълбоко наскърби; тя ни са видѣ още твър-
дѣ безвръщима. Защото на една епоха, въ
която обстоятелствата бѣха най критически,
лѣкарити на независимата іераршія трѣбува-
ше да разбъркатъ сичкити арсенали на ме-
дцинскити науки за да намѣратъ илачтъ
на охтиката му; тѣ не трѣбуваше да го ос-
тавятъ да издѣхши както единъ удавачъ
който не ще да са бори съсъ вѣлмити на
морето.

Нѣ нѣка са въскъзави на началата на
охтиката му която съспина нѣговата консти-
туція. Охтиката която изеди главата на Сѣ-
вътъникътъ и на много други органи,
днесъ заревени въ гробътъ на нищотіята,
бѣше невнасеніето на заплатити на спомо-
ществованията му.

Ній казувами невнасеніето на заплати-
ти на спомоществованията му. Защото наши-
ти Българи, подобни на дивити народи, ис-
катъ просто и чисто вѣстници безъ да иматъ
най-малко грижа за заплатити на тия вѣст-
ници, заплати които осигоряватъ тѣхното

поздаване. Тѣ сѣ научени да зематъ само
вѣстници безъ да са смислятъ чи напеча-
таніето на тия вѣстници става съсъ грошо-
ви и съсъ хлѣбди грошови.

Ето тѣхното родолюбіе. Тѣ са научени
да търкатъ хумотътъ на фанариотити, да
имъ даватъ най послѣдната си аспра, а о-
нія които зематъ върху си трудътъ за тѣх-
ното възраждане, които искатъ да ги на-
правятъ да участвуватъ на добринити на Н.
Ц. В. Султанътъ, тѣхъ ги оставатъ да ста-
натъ жертва на добрити си намѣренія.

Жално нещѣ! И тая жалкостъ нѣка не-
казуватъ нашити Българи чи я чувствуватъ.
Тѣ сѣ много надалечъ. Нѣяможатъ да я чув-
ствуватъ само онія отъ помежду ни които са и-
мали сношеніе съсъ европейскити народи, ко-
ито сѣ имали на сърце народното образование,
народното улѣчненіе; тѣ сѣ само въ съето-
яніе, ще кажемъ ній, за да уцѣнятъ дълбо-
чината на тая жалкостъ.

Прочее ній ще попитамъ днесъ нашити
илии съотечественици да ни кажатъ кое и
како е било до-сега поприцето на българ-
ската журналистика? не бѣше-ли да ги от-
тѣрве отъ робството на фанариотити, да ги
снабди съсъ свѣтълниити на европейската
цивилизация необходими на днешната епоха,
да ги прѣвържи къмъ треньтъ на милити
имъ отомански падишахи?

За тия пофални и благородни подвизи
които нашити вѣстникари направиха на о-
течеството ни, подвизи които направиха ед-
но голямо прѣобразование въ България, какви
награди зеха тѣ отъ съотечественицити си?
— Нѣ само тѣ не зеха никаква награда за
своити високи подвизи, нѣ още не можяха
да прибратъ и парити на спомоществования-
та си, пари които тѣ сѣ отѣмъсвали отъ ду-
шата си за да просвѣщаватъ единъ небла-
годаренъ и грубавъ народъ. Нѣ само тѣ и-
злязоха състояніето имъ, разориха положені-
ето имъ съсъ своити лѣжливи и шарлатан-
ски спомоществованія, нѣ още тѣ ги прину-
диха да напуснатъ плодливити си прѣдирі-
ята за да отидатъ да търсатъ насѣщніятъ
си хлѣбъ при чуждити народи.

Тая неблагоприятность и тая грубавщина
въ народътъ ни ній ги виждами въ много
градища, които въ прѣзреніе на нашити част-
ни писма, не внасятъ още заплатити на спо-
моществованията си.

Тѣзи сѣ причинити които умориха Сѣ-
вътъникътъ; тѣзи сѣшити причини ще сѣ
сѣкоги които ще умориватъ сѣки вѣстникъ,
ако нашити Българи не подражатъ примѣ-
рътъ на париграшкити, тулчскити, спцо-

векити, галашкити, ловченскити, пѣвненски-
ти и рѣховскити ни съотечествен-
ници.

Ній неможимъ нанстина да знаими какъ-
во мислятъ онія които приематъ вѣстници та
неплатятъ спомоществованията си. Това е
косто ни учудува и което желаемъ да научимъ;
читателю, искаши вѣстникъ да четешъ,
земи, плати; нещещъ, никой не та принудя-
ва: недѣй зема; не турай издателя му въ
безполезни масрафи.

Тия разсѣжданія ни бѣха нужди за да
предваримъ Турція отъ черната сѣдба
на Сѣвътъникътъ, който са зарови вече
въ гробътъ на независимата іераршія ва да
не въскръсши вече.

Прочитамъ въ Журналъ де Конс-
таптиноплъ:

„Вѣстници които са противни на но-
виятъ законъ върхъ печатътъ направиха пре-
ди нѣколко дена много слухови по случай
на единъ протестъ когото англичкити по-
сланникъ билъ отправилъ на Високата Пор-
та по причина на новиятъ законъ за когото
става приказка.

“ Телеграми извѣстиха билъ тая новина
на Ажансъ Хава съ.

“ Първо тоя протестъ неможи да е до-
шелъ отъ англичкити посланникъ който са
намира сега въ Египетъ; той не е излязалъ
слѣдователно освѣнъ отъ натовареніятъ на
работити на Н. Б. В.

“ Дѣйствително ній мислимъ да знаими
за тоя предметъ, безъ да имамъ официални
свѣдѣнія, чи новиятъ законъ са съобщилъ
на почтеннаго Стурта тѣи сѣщо както и
на сичкити чужди представители а чи като
прѣвлъ заповѣдта п като убавилъ на Висо-
ката Порта чи затова отгоръ той щалъ да
са отнесе до правителството си натоваре-
ніятъ за работити можилъ да притурити нѣ-
какви забѣлжки.

“ Нѣ като исклучимъ тая резерва, никоя
поставка не е ставала и не е хичъ точно
да кажимъ чи англичкото правителство,
чрезъ органдъ на посланикътъ си е про-
тестирвало срѣщу новиятъ законъ върхъ пе-
чатътъ.

“ Напротивъ има мѣсто да са върва чи
либералнитѣ расположения на новиятъ уставъ
ще са удобратъ отъ министрити на цаи-
цата като са приближаватъ отъ нѣкои си
странѣ до англичкити учредѣния.

Ній ще прѣтуримъ отъ наша страна чи
девятътъ на европейскити вѣстници не е
други освѣнъ да уголемяватъ работити, кое-
то е скръбъ.

Единъ отъ нашия приятели ни съобщава следното писмо. Ний го помѣтаме безъ да сподѣляме въ нѣкой точки мислителна приятелъ си.

БАЛКАНАНЪ, 26 ЯНУАРИИ. — Нищо ново нямамъ за въпросътъ ни. Той си сега. Но ако искамъ днесъ да ми заемти перото си, Г-не редакторе, единичката ми цѣль е да покастра малко ония които проповѣдуваха лажата и заблуденіето и да извади публиката отъ многото мръсотии на които тя стана предметъ.

Вий казувахте чи работни показуваатъ достойнствата и способности хора. Това предложение ний трѣбува да го земемъ за принципъ на нашия разглеждане.

Нашия разглеждане ще са отправятъ главно за съвѣтъ. Съзи знай чи тоя органъ са иска отъ царското правителство отъ страната на минимити ни представители въ името на народътъ. Царското правителство беше отстѣпило още на тоя вѣстникъ безплатното му принасеніе.

Въ началото редакціята на тоя вѣстникъ са били помирала на Г-на Миханловскаго. Программата нолто тоя послѣднѣтъ изложн отговаряне съвършено на началата на единъ народенъ журналъ.

И ний които глѣдахим тѣ работи ний са радувахим за дѣто българскіятъ народъ са гнабди съ единъ органъ които да го води по истинскіятъ пътъ и да го предпазва отъ примки на чужди вливія, примки които са явяватъ перодически въ сърцето на народътъ ни.

Нъ по злощастіе интригити въсприха успехътъ на тоя народенъ вѣстникъ. И тѣ интриги не излазоха освнъ отъ огнището на една чужда сила. Г-нъ Миханловскій са изводи отъ редакціята; на нѣгово мѣсто чорбаджинти туриха Г-нъ Бурмова, човѣкъ малко обрзопаничѣкъ, нъ който нѣма дарба за управленіето на единъ вѣстникъ.

Политиката която Г-нъ Бурмовъ усвои, въ редакціята на Съвѣтникътъ биди отъ най злощастни. Тая политика са съдържае въ лаж и заблуденіе.

Ний казуваме лаж и заблуденіе, защото двѣ години става като е запалѣлъ да изплавуа, Съвѣтникътъ не е казалъ нищо дѣйствително за въпросътъ ни: сичко каквото е казалъ не е било друго освнъ да са пълнатъ молонити му.

Предъ очити на редакторътъ на тоя вѣстникъ, сичко което не излазувае отъ арсеналѣтъ на нѣговити партизани, нѣка нажемъ по добръ на нѣговити патрони, бѣше протестанство, папичанство, езуитство, предаство.

Безъ съмнѣніе тѣя клевети плеснати срѣщу най честни и добродетелни лица на народътъ ни го направиха да са намираз отъ сички хора които разсѣждаватъ добръ работити.

На потявнаніето на Турціи, Съвѣтникътъ колко клевети напелеска срѣщу нѣя; колко писма не са расписана за да въспратъ нѣднѣтъ успехъ? Тая Турція я ще кажимъ ний на която редакторътъ изложи най ясно программата си, редакторъ на когото положеніето бѣше една гаранція за поведѣніето което той трѣбувае да държи въ обнародуваніето на вѣстникътъ си, колко критики колко цесуви, колко осѣждания зе тя невинно отъ единъ вѣстникъ на когото началата бѣха да проповѣдува химерическити работи.

При сичко това какво глѣдани ний днесъ? ний знаваме днесъ чи Турція слѣдува назоваието си съобразно съ нѣзродити ни интереси, съобразно съ нѣя программата си, съобразно съ нѣя интересити на положеніето си;

съ нѣя други думи тя си върви смиренно къмъ предначертанната си цѣль и остава неприятелити си да блънуватъ както блънуваха едно време кесарити.

Съ вѣстникътъ какво направи? той умръ. Колкото и да го обичахим ний, нъ ний неможемъ отъ да му не забележимъ чи той зѣлъ прѣдстава днесъ **ВСЕМОГУЩЕСТВОТО** на своити патрони.

Смъртта на тоя вѣстникъ не сѣ изманието на материалнити средства. Защото една българска община можеше твърдѣ добръ да подкрѣпи единъ народенъ (снѣ) органъ. Нъ причината на нѣговата смъртъ е обнародуваніето на новіятъ законъ върху пресата.

Тоя законъ запрѣтва сѣки редакторъ да клевети и да лъжи. Съ вѣстникътъ който бѣше навикналъ да казува:

Чи Турція е органъ на папичанити;
Чи Българската Пчела е органъ на католически пропаганди;

Чи Гайдата била въ рѣдѣти на единъ протестантинъ и интересатъ човѣкъ наведнѣжски;

Чи въпросътъ тѣй отива; чи тѣй ни хортува;

Сичко това назначува, защото вѣстникити подлежатъ подъ една строга цензора, и тамо е, ако не сѣ лъжнѣтъ главната причина за смъртта на Съ вѣстникътъ.

Има още една причина. Нъ за сега ний ще я примжачимъ.

Прочее кое е това протестанство, топа папичанство, това езуитство, това предаство съ нѣя които Съвѣтникътъ оклеветаваше Турція, Българската Пчела и Гайдата?

Това е единъ сериозенъ въпросъ който публиката трѣбува зрѣло да разгледа.

Колкото за насъ ний оставимъ за други пътъ да направимъ потрубнити си забѣлки.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА ТУРЦИЯ

ОРЪХОВО, ЯНУАРИИ 10. — Повити узаконения които сѣ устроиша отъ императорското правителство, заради дунавската губернія, които е подъ управленіето на Н. П. Митхадъ-

паша отъ день на день са нареджати по областити отъ правителственити върху тоа определени чиновници. Сичкити вѣрни подданици на Н. П. В. Султанътъ чувствуватъ съ радостъ будуніятъ успѣхъ на благоденствіето отъ тѣя наредби, които обѣщаватъ голѣма полза на управителната частъ, колкото леснина на управителити, толкова и благоденствіе на управлениити. На върховніятъ управител заповѣдити ежесивно на сѣкѣдѣ са пращатъ за да сѣ уреджати наредбити: въ нашата раховска казѣ сѣ турятъ въ редъ, а нашіятъ мюдюринъ Мемедли бей есенди, излѣзълъ е по казатъ и сѣ надѣвами послѣ малко дни да са оокчатъ; прешелцити Черкези нагнаха съ нѣя Българити да са обяснѣтъ добръ, (понеже първо правеха безчестіа отъ недоумѣнія), и въ надѣжда сѣи скоро да сѣ научатъ и тѣя български и Българити черкешки. На много мѣста по нашѣтъ каза дѣщата черкешки, сѣ българскити дѣца споразумѣватъ си по малко. На Видинскіятъ санджакъ жителити благополучни сѣ считатъ, понеже Негово Високопревосходительство каймаканинътъ Сабри паша, е единъ отъ най ученити и образовани парски чиновници, украсенъ съ прѣмущества таквѣ, които сѣ рѣдко съществувати, при тѣя сичкити нѣгови добродѣтели, правдолюбіето нѣгово е безъ приѣрѣ. Богъ всевишній да подѣрва на нашѣтъ державнейшіи царь Султанътъ животъ дълголѣтній, и здравіе постоянно, на когото отъ царскити зари осветлени, нѣговити вѣрни подданици, да живѣятъ

мирно, спокойно и благополучно.

Тая зима не бѣ толкова люта както лонн, Дунавътъ не замръзна до нинѣ, понеже южнѣтъ вѣтъръ владѣй, но незнайни ако послѣ са замръзани, само едно е ясно че не допуснѣ есенята отъ дѣждове да посѣятъ орачити, но здравіе отъ Бога.

Научаваме са какво въ Враца често правятъ събори заради влашки работи; ония които мислятъ какво първиѣтъ сѣ замятатъ ще слѣдуватъ, дали миѣніе че Българинъ владика не имъ понася да иматъ, но по добро било казуватъ грѣкъ, нито турски да знай, само грѣцки; та каквото и да е, понеже при Българити владци не било възможно да праватъ кѣяко ницѣтъ. Какво и влиніето нѣхно не напредвало, че спонтенно познавали кои са музевери. Освнъ това казуватъ какво въ Търново владиката е грѣкъ, въ Нишъ, въ Видинъ, въ Рухучукъ, въ Пиротъ, въ Силистра, въ Шуменъ, въ Филиба и на сѣкѣдѣ сѣ Гърци, нашіятъ зашто да е Българинъ; ний са наситихим на Българини, не ни трѣбуватъ да сѣи въ подозрѣніе на патриаршіята, вишъ и Созиляци испидиха Г-нъ Доротея че е Българинъ, а колкото за лончанскіятъ казуватъ какво и нѣго Лончани щели да го испидатъ, нъ надѣватъ сѣ скоро да умръ, за да му смжкватъ сѣброто, което е събралъ отъ неспетаване, и кажатъ да има много нъ и тѣя вѣтъръ гонатъ, има кой да му ги смжкни... отъ тримѣта вратчански представители дойдоха сѣ отъ Цариградъ двамѣта, и са хвалѣтъ какво патриархътъ имъ въздалъ голѣма честъ, чибуци голѣми като сарѣци нѣмъ далъ да пушатъ. Много пѣти яли на трапезата съ нѣго и много приказвали, съ това заплашуватъ тука, само меказуватъ дѣ са ги плюли и пр. аженнѣ човѣци! Гърци не бѣха ли Атанія и Партенія? но какъ пострадаха отъ нѣхъ, явно е и на сичкіятъ свѣтъ. Сега и Българити лонн нѣмъ станаха. Колко и да е лошъ Българинътъ пакъ е по добръ за Българити отъ Гърка, баремъ да бѣха дали миѣніето си за арнаутнѣ не щехим да са идосвали, нъ да видиме най послѣ кой ще да ги послуша? отъ петъ мѣсѣ вратчанни не занисѣтъ 25,000 семейства: по тѣя са горделѣятъ чи отъ тѣхъ зависѣ владиката понеже сѣ зове вратчанскій, а не отъ сичкити христѣни, добра паметъ пахна. Другити човѣци сѣ говѣда? тѣй ли! да прощаватъ. Ний които рѣка сѣи налували, не плюемъ на неа, и най паче неправедно да са движитъ противъ нашъ единоплеменникъ архіереи. Оставаме прочее нека разсѣди общото миѣніе, кон сѣ за укореніе.

ЕДРЕНЕ, 20 ЯНУАРИИ. — Отъ нѣколко време южнѣтъ вѣтъръ не прѣстава отъ да царува тука. Тоя вѣтъръ направи да са стои сичкіятъ снѣгъ дѣто бѣше падналъ презъ тѣя зима. По слѣдствіе на тѣя стопяване на снѣговити и трити наши рѣки са приляха. Голѣми щети станаха слѣдствіе на тѣя наводненіе което стана най несносно за земледѣлцити.

Съобщеніята помежду градътъ ни и околнити села отъ дѣто изваждаме ний сичкити нѣя потребности станаха невъзможни по причината на голѣмити калови които покриватъ сичкити пѣтища. Високата власть, ще са занимава сега, казуватъ, за да търси лѣтъ на тоа състояние на работити.

Нѣма са надали чи тѣя висока власть не ще са забави да са турн въ дѣло. Защото ано останеше никакъ, единъ голѣмъ глѣдъ ще да стане не избѣженъ за на лѣто.

САЛОНИКЪ, 24 ЯНУАРИИ. — Тука става приказка за направата на единъ желѣзенъ пътъ отъ градътъ ни до Манастиръ. Казуватъ чи царското правителство дало воли за направата

на тоя железен път на една английска компания.

Преди няколко време много инженери до доха тука. След като направиха няколко предварителни разглеждания, те тръгнаха за Цариград и от Цариград за Лондон. Желателно е щото тоя проект толкось потребен за търговията на отечеството ни да може една минута по напредъ да са тури въ дѣйствиѣ.

Преди няколко дена ний приехме визитата на графъ Албанс който пристигна отъ Атина придруженъ съсь секретариятъ на британското посолство въ градътъ ни. Следъ пристигнуването му той отиде завчасъ въ изтѣршеността на страната ни. На връщаніето му, главниятъ ни управителъ турн на расположеніето на градътъ единъ вапореъ за да направи единъ разходъ въ гората Олимпъ.

Ний имамъ тука твърдъ изобилии дъждови презъ тѣ послѣдни три мѣсеца; нъ врѣмето е толкось добро щото хората са мислятъ чи, са на пролѣтъ. Интелигнъ еърлиха неки зининти си дрехи и кичъ не щатъ да знаятъ чи иматъ едно врѣме толкось хубаво на една споха въ колто обикновено е сѣкргн студено.

Плтицата, по слѣдствие на дъждовити, сж намиратъ въ едно лошаво сѣстояние и съобщеніята съсь изтѣршеността сж почти невъзможни. Рѣката Вардаръ са прили и водити напълниха една доста годѣна земл. Вий можити да си направити една идея отъ това като ви кажи чи отиваніето отъ тука до Веріа което става въ обикновено врѣме въ двайсетъ сахата иска сега шестъ седенъ дена.

РУСИИ, 26 ЯНУАРИА. — Работити за черкешкото наставяване турхиа въ раздоръ главниятъ ни управителъ съсь царскіятъ комисаръ който председателствуваше за распорѣжданіето на прѣселенциѣ. Споредъ както са види работата Митадъ-паша даде заповѣдъ на своити намѣстници да не са покоряватъ на заповѣдити на царскіятъ комисаръ.

Тоя раздоръ има за слѣдствие една годѣна бъркотія въ ходѣтъ на наставяваніето на черкешити. Нусретъ-паша, който са глѣдаше като единъ банца отъ мюсюлманити и отъ христіанити протестирувалъ енергически. Подиръ това той оставилъ градътъ като не искалъ да земе върху си отговорността за това дѣто може да са случи.

Главниятъ управителъ са оставалъ твърдъ много, споредъ както са види, на вліяніето на няколко чорбаджии: безъ намисаніето на тѣ послѣднитъ никаква работа не са свършувалъ: тѣ държатъ за да кажа тѣй предзначеніята на населеніето въ рѣцѣти си.

Когато Нусретъ паша бѣше тука много уплакуваніа му са връхна. Съсь една дума тука царува една обща лошавина. По-лека-лека татарското и черкешкото прѣселеніе, лишено отъ единъ главатаръ въ когото то имаше едно голѣмо упованіе, може да заваши да са распрыснута.

Чорбаджити въ Доброджа вѣрчили на царскіятъ комисаръ една маабата срѣну Рамизъ-паша, приврѣмненъ каймакамъ въ Кюстенѣже.

Голѣмити масрахи които царското правителство направн за наставяваніето на черкешити ще останатъ негли безъ плодъ. Иално е дѣто Нусретъ-паша са намѣрилъ въ нужността да напусни провинціята; защото наставяваніето на прѣселенциѣ ще пострада много отъ това! Сѣржбно е да са загубятъ тѣй въ единъ денъ плодовити на толкось успілія. Това е коего Митадъ-паша трѣбуваше по врѣло да разглѣда.

Разбира са чи царското правителство нѣма да липца отъ да не обърни вниманіето си върху тая работа.

Тука хората мислятъ чи Нусретъ-паша не може да са зашѣни отъ единъ другъ както нѣго. Любовта която той знай да вѣдхи на тѣ населеніа му правиха работити по дѣсни. Съмивамъ-са щото други нѣкой да сполучи сѣжити успѣхи.

ЕДРЕНЕ, 26 ЯНУАРИА. — Хубавото врѣме което са присѣче онзи денъ отъ дѣждѣтъ зачана пакъ. Това хубаво врѣме ни са вижда твърдъ чудно и на което слѣдствіята могатъ да бѣдатъ твърдъ вредни на плодоносити дървета; въ който случай са страхувама за Марта.

Наводненіето на трити наши рѣки, за които хортувахъ са послѣдува и отъ други води които са стичатъ въ Марица. Еренре и Кизиль-Делли както и други малки извори напълниха съсь водити си сичкити мѣста които са намиратъ близо при тѣхъ. Въ тѣ води са удави една извѣредна поца които са опитала, за да ги прѣмни. Два леша извѣрли онзи денъ водата; сичкити писма са бѣха взмокрили щото човѣкъ не можеше да нѣмъ прочете надписити.

Околнити плтица слѣдуватъ да са намиратъ въ шай лошо сѣстояние. Колата които са товарятъ за да снабдиватъ градътъ ни съ потребити храни, не могатъ веке да идатъ.

Новіятъ ни управителъ са бѣше обрѣвалъ да са занимай съсь това лошаво сѣстояние на плтицата. Нъ до сега нищо не е станало още. При това лесно е и нѣма нищо да му кистиса да заповѣда на селачити да напълнятъ съсь прѣстъ празнити мѣста; нъ както са види рамазанъ занимаша твърдъ много Аарифъ-паша.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛѢДЪ.

По причина на отваряніето на английскіятъ парламентъ много членови отъ кабинетятъ обихождатъ сега провинциити за да вѣдхнатъ мнѣшіето което избирачити трѣбува да държатъ къмъ министѣрската политика.

На тая точка га врѣніето словата приказани отъ Г. Г. Ънбсона и Фредерика заслужуватъ да са забѣлжятъ. Единътъ и другіятъ са произнесили за една политика на ненамисаніето по вѣлка и обърнали вниманіето на публиката върху парламентското прѣобразование. Върху тоя послѣднитъ въпросъ Г-нъ Ънбсонъ са изражава тѣй:

„Колкото за това което са относно до парламентското прѣобразование, азъ мисля твърдо чи послѣдователнити управления които турхиа напредъ проекти за да прѣобърнатъ представленіето на земята и които ги оставиха подиръ, не сж сами отговорливи за малкити успѣхи на тѣ опытуванія, толкось повече когато никое правителство, слѣдъ представленіето на проекти за законъ на камарити, не е дръгнувало да направн нити една стѣпка назадъ, ако английскити избирачи бѣха доказали че сж рѣшени да го насилатъ да си държи обѣщаніята. Азъ ще са съчетъ твърдъ честитъ да видя избирателното тѣло да поддржи строго една мѣрка която има за дѣйствиѣ най намалко да распространи до една точка политическото вліяніе на заваятійскіятъ класъ.“

Въ словото приказано отъ Г-на Нейла, подъ-секретаръ на финанциити, американскіятъ въпросъ и въпросътъ на парламентското прѣобразование държатъ главното мѣсто. Колкото за първитъ отъ тѣ въпроси Г-нъ Пенлъ са изразилъ тѣй:

„Ний припознахмъ тѣ царциѣти като ратливи, нъ слѣдъ като го направиха самити сѣверни царциѣти. Следъ като турхити на сѣщитѣ чинѣ като ратливи сѣвернити и южнити, нашити длѣжности като неутрална сила, ни задѣлжаваха да откажмъ на сѣвернити оръжіа и заарета, нъ тѣ ни задѣлжаваха още да не давама оръжіа и заарета нити на сѣверното правителство. Ний не сми никогн припознавали южната конфедерация, защото Сѣверъ не са бѣши никакъ отказалъ отъ боятъ както и отъ надѣждити си да подчини южнити.

Отъ друга страна южнити не сполучиха да поставитъ независимостта си, и слѣдователно припознаваніето на една подобна мпвута щеше да бѣди една помощъ несъобразна съсь длѣжностити на неутралността. При сичко това ний можимъ да обьявимъ формално за въпросътъ на ненамисаніето, чи каквото и да са случи, Англитера нѣма да направн бой.“

Относително за избирателното прѣобразование, министѣрскіятъ ораторъ казалъ чи трѣбувало да са прострѣ избирателното право колкото е възможно по надалеко нъ съсь условіе да не са жертвува никоя отъ сегашнити гаранциѣ за упавата на една дѣйствителна слобода и на едно правителство добръ основано.

Мнѣніето въ Италия са показува твърдъ задоволително отъ слѣдствіето на разпукваніето върху туринскити приключенія. Въстиятъ Италия който става отънѣ на тѣ чувства, са изражава както слѣдува за тои предметъ.

„На сичкити точки на врѣніето трѣбува да са радувама отъ слѣдствіето на вѣчераніното засѣданіе. Страстливи думи са казаха, нъ трѣбуваше да са надявама за тѣхъ. Тѣ потвърдяватъ нашити страхови и ни показуватъ до какви отмащенія можимъ да отиди едно разглѣждане дѣто политиката бѣше размѣсена съсь партизанскіи антигонизми и жарки страсти. Набавена отъ това мѣчно заниманіе, камарата на депутатити ще замини, съсь една ревностъ която нѣма да са изобличн, до разглѣжданіето на проекти за законити които ще допълватъ парламентското дѣло. Слѣбата за примиряваніето и за сгласіето на които ний никогн не сми импсували да бѣдимъ органити тѣржествува прочее още единъ пакъ. То е една епоха за бѣдността на италианскити предзначенія.“

Проекти камари свършили въ едно само засѣданіе разглѣжданіето върху адресѣтъ. Камарата на господарити усвоила на цѣло проектътъ на работата си, а пакъ камарата на депутатити отъбрыла сѣки проектъ за адресъ.

Ораторити отъ лѣвата страна дали доказателства на едно голѣмо уграичаваніе въ словата си: безъ съмненіе тѣ сж видѣли положеніето доста критическо за да не го направятъ по тѣшко чресъ насиліята на вѣнѣтъ.

Въ двѣти камари, министрити сж явчили да кажатъ тая работа чи сегашнитъ кабинетъ, на когото Г-нъ Бисмаркъ е главатарятъ, не е направилъ никоя бар-

котия колто да е станало отъ епохата на либералното министерство. Повече: тѣ обявили съсъ единъ положителенъ начинъ чи царятъ не ще са остави на никоя точка въ въпросътъ на реорганизацията на войската.

Г-нъ Бисмаркъ хортувалъ съсъ една голѣма скромность за прѣговорити помежду Берлинъ и Виѣна, нъ той запазювалъ австро-прускитѣ съюзъ.

Г-нъ министартъ на вътрешни работи на Прусія приказалъ и той едно слово въ разискуваніето на адресътъ. Вѣстникътъ Ле конституціонелъ забѣлжава чи редко са е употребявалъ единъ лизикъ толкосъ примирителенъ колкото лизикътъ въ словото на министартъ на вътрешни работи за да си направи едно рѣшително отказуваніе на съна отстъпка. "Това което полвинъ-офиціални вѣстници и други министри казваха до тогасъ подъ една покрита форма, графъ Юланбургъ го каза открито: отъ царятъ ни проектътъ на войското прѣобразование: царятъ е който държи сичкити му начала; и още царятъ е, а нъ министартството, който глѣда той проектъ като само условие за едно примиряваніе помежду куроната и камарата.

Споредъ едно Пруско писмо относително за скришнати прѣговори помежду берлинскитѣ и виенскитѣ кабинети, Австрія отмазала приносътъ на едно финансово възнаграждение. Виенскитъ кабинетъ не са задоволилъ да обѣви само чи той ще упростува за едно земско възнаграждение, но той направилъ формалното исканіе като предложилъ отстъпваніето на една часть отъ Силезія, която имала една голѣма войнска важность. Можн да са кажи въобще чи партизанити за присъединеніето на герцогщинити на Прусія ще предпочитатъ много по добръ една подобна отстъпка отъ колкото една гаранція за Венеція отъ Прусія колко ще да има за сабѣствіе да лши тая земя отъ политическата си независимость.

Преди нѣколко врѣме министартъ на войната, на мореплаваніето и на търговията въ Берлинъ са бѣха натоварили да приглѣдатъ рапортити върху политическата страна на въпросътъ на герцогщинити, сирѣчь върху прускити интереси които трѣбуваше да са уважатъ въ крайното сключуваніе на работити на герцогщинити. Тая работа са свършила тия дни.

Единъ вѣстникъ отъ Виѣна хортува за една деишна която са била отпращана отъ графъ Руссела до берлинскитѣ кабинетъ относително за въпросътъ на герцогщинити. Въ тая депеша англичскитѣ министарти на външнати работи привличалъ вниманіето на пруското правителство върху опасностити на проектити за присъединеніе. Вѣлешни въ сѣщиятъ разумъ са давали на виенскитѣ кабинетъ.

Комисіята за финанцити на австрийскитѣ рейхсратъ предложила една глава за смалвяваніе на разискуваніето въ царството, съсъ начинъ щото да са докара недостатокътъ на 25 милиона флорина. Министартъ на финанцити са обещалъ готовъ да зема въ вниманіе тия предложения като са съобразни съсъ интересити на царството. Слѣдователно той щалъ да влѣзи въ прѣговоръ съсъ комитетатъ. Тия приличителни расположения на правителството

произвели едно превъзходно дѣйствиѣ въ общенародното мнѣніе.

Камарата на представителити въ Белгія слѣдува разискуваніето на войнскитѣ бюджети. Въ сѣсѣданіето отъ 15 януарія, министартъ на войната отворилъ приказна за да отвърни проектити за смалвяваніето на войскити.

"Войската, казалъ той, има два вида неприятели: неприятелити които искатъ обществено смѣщеніе, на което тя е сжикната, и неприятелити които занимаи съсъ филантропически чувства, мислятъ чи товицината е пристигнала веке до краятъ на сичкити бои, и че сега трѣба да са живѣи въ единъ неизмѣнителенъ миръ.

На тия които искатъ смалвяваніето на войскити, министартъ напомнилъ примерътъ на сѣдненинати щати. Той е на мнѣніе чи съсъ една готова войска, американскитѣ бой нещепни никоги да глѣтатъ толкосъ огромни суми пари и толкосъ години. Той далъ подробности върху нѣкои-си американски експедиции, за да доди до това заключеніе чи една готова войска е една лужность въ една имперія за да варди законътъ и народната сигурность.

Споредъ нѣкой писма отъ Петербургъ една партія отъ руската община не прѣлаа съсъ добро око наименованіето на голѣмийтъ графъ Кустадина въ председателството на чистийтъ съвѣтъ на имперіята.

Американскити вѣстници отъ 10 януарій извѣстятъ наименованіето на генералинтъ Лей за главенъ командантинъ на сичкити конфедератски сили.

СЪБАКВИ НЪЩА И НОВИНИ.

По царска заповѣдъ: Салихъ ефенди са наименова мухасабеджи въ министартството на запіетіи и управителъ на писанието на контратити.

— Едно писмо отъ Българъ извѣства крайното рѣшеніе на въпросътъ за възнагражденіето което сръбското правителство трѣбува да плати на мюсюлманити които са извадиха, споредъ послѣднийтъ договоръ. Това възнаграждение са въскачува на осемъ милиона гроина. Оставало още да са сключи възнагражденіето което жителити отъ мюсюлманската махла въ Българъ искатъ за загубити на тѣхнити покшнини презъ бомбардируваніето на градътъ.

— Споредъ едно писмо отъ Букурешъ князь Куза обявилъ съсъ единъ спорошенъ декретъ молдолашката черква независима за сичко което са относно до учрежденіето ѝ и до наставленіето ѝ. Догматическото споразумѣніе ще става съсъ споразумѣніето на главнийтъ синодъ съсъ вселенската цариграшка черква. Главнийтъ синодъ са избралъ отъ румжиското духовенство.

— Казимакъ бей, напръшенъ посланикъ на Високата Порта въ Виѣна са учакува тия дни въ Цариградъ.

— Н. Ц. В. гръцкитѣ царь далъ тия дни голѣмийтъ Кръсть отъ ордннѣтъ на спасителъ на извъпреніятъ посланикъ и пълномощныйтъ министартъ на Н. Ц. В. мексиканскитѣ императоръ.

— Научавами чи синовската община са рѣшила да направи една нова черква въ долината си махала съсъ приходи на пророкъ Илия и свѣти Петра. Въ идѣщити си бройовни ний ще хортуваме за тоя предметъ.

— Министерството на запіетіи обнародва една забѣлжка която напомнюва на мюсюлманското населеніе терминити съсъ които трѣбува да изпълнова религиознитѣ си дължности.

— Казватъ чи Г-нъ Дюрандо сполучилъ да земе дозволеніе отъ Високата Порта за напратата на единъ желѣзенъ пътъ отъ Першембе Пазаръ до Пангалди и отъ тамъ презъ Маслакъ за Бююкъ Дерѣ.

— Научавами са чи Н. Ц. В. Султанътъ благозволнѣ да даде знаковити отъ орденътъ си междѣи отъ трѣти класъ на Г-на Касиана главенъ управителъ на дунавската компания.

— Споредъ една депеша, Н. В. Мустафа паша министартъ безъ портафелъ пристигналъ тия дни въ Парижъ. Споредъ същата депеша, той са прѣлѣзъ въ ауденція отъ францускитѣ императоръ.

— Споредъ цариграшкити француски вѣстници, царското правителство купило единъ хотелъ въ Виѣна за отоманското посолство. Того хотелъ който са намиралъ въ най хубавити махли на столнината културисалъ 1,750,000 гроина. Увѣряватъ чи Високата Порта са тѣжкала да направи сѣщото въ Парижъ и въ Лондра.

ИЗВѢСТІЕ.

Долоподписанный има честь да извѣсти почтенната публика чи двѣти полици, съсъ мой подписъ които са намирать въ Ачеласто и Вуро, еднага отъ 500 и другата отъ 480 турски лири съсъ дата 3/15 ноември 1861 С. Н. и съсъ ваде за шестъ мѣсца сж и двѣти ничтожни и вѣнъ отъ сѣко обращение за причини трѣдъ силии които изложихъ въ протестътъ си съсъ дата 25 януарій 1865 отпавенъ до почтенната руска канцеларія.

Цариградъ 10 февруарій — Петръ А. Поповъ.

ОКРЪЖНО ПИСМО.

Синцъ въ 13/21 Януарія 1865.

Господа пріатели!

Съсъ настоящето си ви извѣствамъ че по-малкия ми братъ Петъръ (що го имахъ съдружникъ до сега,) като са отдѣлява отъ мене, то и наименованіето: БРТ. А. КРЕСТИЧЪ, на бившето ни търговско дружество, прѣстава.

И азъ, като пріяхъ сичкити такущи сметки и кореспонденции, ще управлявамъ отъ днесъ сжщото ми заведеніе самъ, и подъ моето собствено наименование: Д. А. КРЕСТИЧЪ, което ми заведеніе ще са занимава въ събакви търговски дѣла за моя сметка и за сметка на пріатели.

И тѣй като ви благодаря за до сегашното ви поведѣніе, моля ви да благозволити да ми го отдадете и на ново, както и азъ ще са старая секоги за ползата ви, за да ви чуя благодарени отъ услужити ми.

Имамъ честь да съсъ вашъ усърденъ пріатель. — Д. А. КРЕСТИЧЪ

ИЗВѢСТІЕ.

Умоляватъ са овія отъ нашити спомоществователи и настоятели които не ни съ внесли цѣната на вѣстникътъ, да глѣдатъ да ни а внесѣтъ въ двѣ недѣли вътрѣ най-много.

Овія отъ спомоществователити ни които не ни вѣсѣтъ спомоществованіята си до това ваде, ще прѣкъснемъ да имъ испроваждами вѣстникъ, като ги направимъ отговорни предъ мюдюрити за шесмѣсечно спомоществованіе което са прѣмалъ редовно до сега и което са свършува съсъ тоя брой.

Ний не бихми зели подобни мѣрки, въ като виждами нашити Българи да зематъ вѣстници безъ да иматъ най-малка грижа за заплатити на тия вѣстници, заплати които усигуряватъ изданіето на листовити, ний размислихми чи съсъ тая постѣпка, ний нъ само ще ги туримъ въ пѣтѣтъ, нъ още ще сторимъ едно голѣмо добро на народътъ си.

Отговорникъ Никола Геновичъ.